

Arrest

nr. 177 347 van 4 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juli 2016 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij werd op 18 juli 2016 een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten:

(...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 18.07.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Hij heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werd op 18.03.2016 en de herbevestiging van dit bevel op 15.05.2016.

Betrokkene heeft een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend bij de gemeente Kuurne samen met een vrouw van Belgische nationaliteit ((...)). Op 2.02.2016 weigerde de burgerlijke stand van Kuurne de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Brugge. Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoonst wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoonst vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoonst zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor zijn bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen. Wat de band met zijn zus betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene en zijn zus 6 jaar gescheiden hebben geleefd vooraleer betrokkene naar België kwam. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene kreeg op basis van een verkregen arbeidsvergunning in 2013 een geldig tijdelijk verblijf toegekend. Nadat betrokkene in 2015 geen geldige arbeidsvergunning, en dus niet meer aan de voorwaarden voldeed, kon voorleggen werd zijn verblijf ingetrokken (bijlage 13 van 03/03/2016). Dit werd hem betekend op 18/03/2016 met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Hierna kreeg hij op 15/05/2016 een herbevestiging van dit bevel zodoende betrokkene heel goed op de hoogte is/was dat hij het grondgebied België moest verlaten. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 6 jaar in België een privéleven heeft opgebouwd, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Qmoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Het is daarom dat een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

x een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Hij heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werd op 18.03.2016 en de herbevestiging van dit bevel op 15.05.2016

Betrokkene kreeg op basis van een verkregen arbeidsvergunning in 2013 een geldig tijdelijk verblijf toegekend. Nadat betrokkene in 2015 geen geldige arbeidsvergunning, en dus niet meer aan de voorwaarden voldeed, kon voorleggen werd zijn verblijf ingetrokken (bijlage 13 van 03/03/2016). Dit werd hem betekend op 18/03/2016 met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten. Hierna kreeg hij op 15/05/2016 een herbevestiging van dit bevel zodoende betrokkene heel goed op de hoogte is/was dat hij het grondgebied België moest verlaten. Uit de loutere omstandigheid dat hij de afgelopen 6 jaar in België een privéleven heeft opgebouwd, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het

EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene heeft een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend bij de gemeente Kuurne samen met een vrouw van Belgische nationaliteit ((...)). Op 2.02.2016 weigerde de burgerlijke stand van Kuurne de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Brugge. Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoonst wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van wettelijke samenwoonst vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Hoedanook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen en zijn land van herkomst. Het louter feit dat niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Marokko. Zowel betrokkene als (...) wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op een wettelijke samenwoonst zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor zijn bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen.

Wat de band met zijn zus betreft dient opgemerkt te worden dat betrokkene en zijn zus 6 jaar gescheiden hebben geleefd vooraleer betrokkene naar België kwam. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake, indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen heeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Dat verzoeker op 18 juli 2016 een inreisverbod voor 3 jaar werd opgelegd.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand,

zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het

hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat in hoofde van verzoeker niet aan de terugkeerverplichting is voldaan.

Hieruit blijkt dan ook niet of verweerder bij het afleveren van dit inreisverbod rekening heeft gehouden met het hoger belang van het gezins- en familieleven van verzoeker of diens gezondheidstoestand, meer

bepaald met verzoekers legale tewerkstelling sedert 2013 in België, met zijn in België wonende zus, met de wettelijke samenwoning van verzoeker met zijn levenspartner in België en met verzoekers hangende procedure voor de hangende procedure voor een Belgische rechtbank waarbij zijn persoonlijke aanwezigheid op de zitting vereist is, en dit conform artikel 74/13 Vw..

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van het artikel

74/13 Vw.

Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1, tweede lid Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Het inreisverbod kan dus een termijn inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dat in casu de bestreden beslissing stelt dat een inreisverbod van 3 jaar in casu "proportioneel is".

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Dat het inreisverbod enkel motiveert dat een termijn van 3 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het de hem vroegere betekende bevel om het grondgebied te verlaten en zijn hardnekkigheid om illegaal in België te verblijven.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door

een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 3 jaar.

Verzoeker heeft immers in België een duurzame relatie en een hangende procedure voor de rechtbank, redenen waarom het voor hem niet evident is om België te verlaten.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd.

9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is."

2.2. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Uit het door verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat het daarnaast de bedoeling is van verzoekende partij om een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren dient te worden gesteld dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

2.4. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd, met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Het feit dat verzoekende partij geen gevolg gaf aan een haar eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten wordt in se niet betwist en vindt ook steun in de aan de Raad voorgelegde stukken.

Bij het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod heeft verweerder erop gewezen dat verzoekende partij een wettelijke samenwoning wou aangaan maar dat deze geweigerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand na negatief advies van het parket van Brugge omdat werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoning niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht zodat er ook een contraindicatie is inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven en er dus geen schending is van artikel 8 EVRM bij terugkeer naar het herkomstland. Tevens heeft de verwerende partij erop gewezen dat er hoedanook niet wordt aangetoond dat het gezinsleven niet kan ontwikkeld worden in het herkomstland en dat de beroepsprocedure tegen de weigering niet voorziet in een verplichte persoonlijke verschijning. Indien de beroepsprocedure toch een positief resultaat zou kennen kan verzoekende partij een visumaanvraag indienen. Verder wordt er omtrent de band met haar zus gemotiveerd dat verzoekende partij zes jaar gescheiden heeft geleefd van haar zus alvorens naar België te komen en dat een terugkeer niet in disproportionaliteit staat. Er wordt tevens vastgesteld dat verzoekende partij nadat haar verblijf werd ingetrokken haar een bevel werd gegeven het grondgebied te verlaten dat nadien herbevestigd werd zodat zij goed wist dat zij België moest verlaten. Het loutere feit dat zij alhier gedurende jaren een privéleven heeft opgebouwd geeft haar geen gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf. Nu blijkt dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. De verwerende partij wijst er daarbij nog op dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een kortere duur. Tevens wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij steeds de opheffing of opschorting van het inreisverbod kan vragen.

Verzoekende partij kan, gelet op de motivering van de bestreden beslissing, niet stellen dat verwerende partij is voorbijgegaan aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en dat enkel gemotiveerd wordt dat een termijn van drie jaar wordt opgelegd omdat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel en haar hardnekkigheid om illegaal in België te verblijven. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, wordt geenszins willekeurig en zonder enige duidelijke motivering een termijn van drie jaar opgelegd, maar wordt op omstandige wijze uiteengezet waarom, gelet op de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Verzoekende partij betoogt slechts dat zij een duurzame relatie heeft in België en een hangende procedure voor de rechtbank, alsook dat zij hier gewerkt heeft en een zus heeft, maar zij gaat hiermee volledig voorbij aan de uitdrukkelijke motieven dienaangaande die in de bestreden beslissing terug te vinden zijn en waarvan zij nalaat deze motieven met concrete argumenten te betwisten.

2.5. De uiteenzetting van verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Gelet op voorgaande vaststellingen kan niet worden gesteld dat de bestreden beslissing werd genomen met miskennis van het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel. Nu immers geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekende partij niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.6. De verzoekende partij stelt voorts nog dat niet blijkt dat de gemachtigde op afdoende wijze rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en haar gezondheidstoestand conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er dient evenwel op te worden gewezen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zoals de verzoekende partij overigens ook zelf uiteenzet, betrekking heeft op een verwijderingsbeslissing. Het bestreden inreisverbod betreft een

accessoire maatregel aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 18 juli 2016 jegens de verzoekende partij werd getroffen. De onderhavige vordering is echter enkel gericht tegen het inreisverbod, hoewel dit gepaard ging met een verwijderingsmaatregel die op diezelfde datum werd getroffen. De argumentatie van de verzoekende partij kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd tegen de thans bestreden beslissing, die geen verwijderingsmaatregel uitmaakt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij "*het hoger belang van het kind*" en haar "*gezondheidstoestand*" op geen enkele wijze concreet toelicht. Hierboven werd reeds vastgesteld dat uit de bestreden akte wel degelijk blijkt dat werd rekening gehouden met verzoekers privé- en gezinsleven in België. De verzoekende partij toont niet aan dat de geboden motieven niet afdoende zouden zijn teneinde een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER